

с. Іванівка

Невеличке село Іванівка відоме на цілий світ, як колиска духовенства. Знамените воно тим, що з нього вийшло більше 100 священників, які проповідували і тепер проповідують слово Боже по всьому світі.

Село Іванівка розташоване в Корецькому районі Рівненської обл і має географічні координати 50гр 40 мін пн широти і 27гр 56 мін сх. довготи. Іванівка межує на півночі з с. Коловерть, на північному сході - з с. Залізниця, на сході - з с. Даничів, на південному сході з с. Березівка, на північному заході - з с. Стовпин, на південному заході з с. В.Межирічі, на заході - з с. Колодіївка. Площа села невелика, в селі нараховується близько 170 дворів та проживають 487 жителів. Рельєф Іванівки рівнинний, як і по всій Рівненській області. Село розташоване на Південно - поліській низовині. Рівнина слабо горбиста. Серед корисних копалин можна виділити на заході великі запаси будівельної глини, на півдні ще зовсім недавно видобували торф, а в східній частині є невеликі поклади піску. Ґрунти в селі родючі, їх можна поділити на дві групи: сірі лісові та чорноземи звичайні. Саме ці ґрунти дозволяють селянам вирощувати всі сільськогосподарські культури.

На жаль історія нашого села мало досліджена. Лише після проголошення Україною незалежності жителі села почали цікавитися історією власного села. Село Іванівка названо іменем пана-шляхтича Яна, який мав помістя в даній місцевості. на місці теперішнього кладовища. В селі був панський маєток, де із сім'єю проживав пан. На жаль до сьогоднішнього дня маєток не зберігся. Уздовж села протікає річка, що має місцеву назву Жабка. Перша згадка про село датується 1772 роком. Після другого поділу Польщі в 1793 році наше село ввійшло до складу Російської держави.

Жителі населеного пункту були кріпаками. Як правило застосовувалася так звана «урочна» система виконання панщини, тобто кожен кріпак одержував від панського управителя завдання на день /урок/. Це щоденне завдання було настільки обтяжливим, що виконувати його доводилось протягом двох, а то і трьох днів. Сільське господарство було малопродуктивним, тому що його основу становила кріпосницька праця. В землеробстві залишалася відстала система з неправильним угноєнням полів. Як свій наділ, так і землі поміщика селяни обробляли власним плугом. Зерно сіяли вручну, збирали врожай серпами. Обмолочували ціпами. Недосконале знаряддя праці, нестача у селян тяглової робочої сили, стихійні лиха /посухи, приморозки/ зумовлювали низьку врожайність. Кріпосна держава понад усе дбала щоб, тримати в покорі феодално залежне селянство, поміщики одержали право без суду і слідства відправляти непокірних кріпаків у Сибір, на заслання та каторгу. Бунтівників відправляли у рекрути, багато селян насильно вивозили до Сибіру. Царський уряд 19 лютого 1861 року законодавчим актом проголосив скасування кріпосного права, але обіцяного дарування волі і свободи трудящі селяни не отримали, їх економічне та політичне становище і надалі залишалось тяжким. Після реформи 1961 року створилися певні умови для розвитку

капіталізму в усіх галузях суспільного виробництва. Нашим селянам було виділено 36 ґрунтів, оскільки в селі було 36 дворів. У 1878 році за кошти парафіян було побудовано церкву. З тих пір вона не припиняє своєї діяльності. Навіть в часи Великої Вітчизняної війни за антирелігійної пропаганди храм працював. Своєрідністю відзначається дзвіниця, що прибудована до храму, а особливо дзвони, що більше 100 років скликають парафіян на службу Божу. Бо село в нас своєрідне... Від старовинного Корця з його золото- купольним жіночим монастирем, де ігуменею була матушка Наталія (в миру Ільчук Надія Олександрівна, жителька села).

В Іванівці 170 дворів. І якби зібрати можна було одного дня тут усіх, хто вірою й правдою пішов проповідувати християнство, вистачило б чи не на кожне обійстя.

Звідкіля така традиція? Сторожили, з якими пощастило поговорити, основу давнього починання бачать у різному. Одні пригадали післявоєнні часи. Тоді, казали, створювалися в краю колгоспи і працювати довелось в них тяжко й за безцінь. Діти це бачили й чули скрадливі зізнання батьків. Тому своє майбутнє хотіли пов'язати не з колективним господарством. А, оскільки направлень на навчання в училища й вузи було обмаль, схильні до наук хлопці подавалися на навчання в культові заклади. Таким чином опинялися поза колгоспним парканом. Інші селяни вважають, що у священнослужителі висвячувалися іванівці лише тому, що то був «легкий хліб». Треті покладаються на глибоку віру тутешніх жителів у слово Боже. Мовляв, із діда-прадіда вони жили за законами християнської моралі, свято шанували релігійні звичаї й обряди. Цьому є приклад хрести на роздоріжжі та церква, якій понад 100 років.

Священнослужителями в Іванівці ставали цілими родинами. Скажімо, Микола Капітанюк не тільки сам обрав професію церковника, а й повів своєю стежкою трьох синів - Василя, Валерія та Петра. Хлопці закінчили духовну семінарію й нині мають власні приходи в Рівненському районі та в обласному центрі. В Рівненському Єпархіальному управлінні секретарює отець Іван, в миру - Іван Солодчук. Архімандритом Межирицького монастиря, що в Острозькому районі, став отець Федір, в миру Микола Мельничук. Церковні рясни одягнули Ільчук Василь та його брат Микола, Микола Мачульський, Олексій Мельничук та його троє синів - Микола, Петро й Василь, брати Олексій, Олександр, Петро та Іван Устименки. До речі, саме донька Миколи Мачульського опинилася в Єрусалимському монастирі.

У самих же оселях іванівців у кожній кімнаті - іконостаси у вишитих рушниках. Чинно селяни дотримуються посту. Молитися Богу в іванівців - що дихати. Не обминають жодних церковних служб. Чи не це допомагає нам зберігати мир і злагоду в сім'ях, родин, селі? Свою добру роль відіграє й народження все нових і нових священників - земляків. Якщо в часи «войовничого атеїзму» хлопці шукали в культових установах порятунку від духовного спустошення, то сьогодні просто хочуть продовжувати справу дідів і батьків.

На території нашого району діяли земства. Діяльність земств - виборних органів місцевого самоврядування, заснованих згідно із земською реформою і січня 1864 року, не минули і нашого села.

На правобережжі , де земства виникли раніше , а саме в 1911 році, вони відіграли значну позитивну роль у піднесенні добробуту , рівня освіти, національної свідомості селян.

В 1914 році було розпочато будівництво школи. Кошти на її побудову виділило земство . Будівництво очолив Яків Михалюк ,який віддав під забудову свою земельну ділянку. Через рік будівництво було закінчено. Село почало розбудовуватися. Мирне будівництво перервано наступом польських інтервентів, які наприкінці вересня 1920 року окупували поліський край , в тому числі і наше село. За римським договором від 18 березня 1921 року між РРФСР УРСР і Польщею Західна Україна залишилася в складі Польщі, наше село відійшло до Польського воєводства. Важке економічне та політичне становище підсилювалось жорстоким національним гнобленням . Урядові установи на території західної України намагалися насадити католицьку віру та польську мову. Лише незначна частина дітей мали змогу навчатися грамоти та відвідувати школу. Безправ'я і гноблення , темрява і голод-- були долею українських селян. Майже 20 довгих років жителі нашого села, як і всієї Західної України боролися за своє визволення з- під ярма польських панів.

За пактом Молотова – Рібентроппа, який було підписано 23 серпня 1939 року Західна Україна відійшла до сфери впливу Радянського союзу. Одним із перших населених пунктів, у який 17 вересня 1939року увійшли радянські війська був Корець, котрий у 1940 році став районим центром. Нова влада розпочала свою діяльність з організації радянського управлінського апарату.

Лише тоді в селі Іванівка було створено перші органи державної влади, на чолі з головою Якимом Сиверяновичем Кравцем і секретарем Лукащуком Юхимом Філімоновичем. Перед трудящими Західної України відкрито шлях до нового щасливого життя .

У новий щасливий ритм життя смертоносним вихром вдерлась війна 22 червня 1941 року. Німецько - фашистські полчища віроломно напали на країну. Боронити країну піднялися молоді і старі. Менш через тиждень бойові дії велися вже під Корцем. Місто окупували гітлерівці. Багато жителів села стало на захист рідних домівок в лавах Радянської армії. Серед них Чепель Я. А., Якимчук С. Л., Рудик Трохим, Капітанюк Іван, Капітанюк Петро та інші. Ціною величезних втрат була завойована Перемога. І про це не забувають іванівці. Вони свято шанують пам'ять про загиблих. З поля бою не повернулося 17 односельчан. Це Виборний Юхим Аврамович, Власик Микола Гнатович, Волох Юхим Григорович, Гаврилюк Андрій Трохимович, Герасюк Філімон Федорович, Гребінь Василь Якимович, Гребінь Микола Улянович , Дворак Євмен Лукич, Ільчук Арсеній Андрійович, Ільчук Ісак Юрійович, Капітанюк Василь Іванович, Капітанюк Петро Степанович, Катеринчук Олександр Данилович, Кравець Яким Софронович, Лисак Микола Прокопович, Лисюк Володимир Олександрович, Лукащук Онисим Гнатович. Почалися чорні дні фашистської неволі. Окупанти знущалися з мирного населення , грабували його. Всього за час окупації гітлерівці розстріляли в районі понад 8 тисяч українців, поляків, росіян, євреїв, більше 500 юнаків і дівчат вивезли на каторгу в фашистську Німеччину.

Жителі села Іванівка зазнали багато горя. Німецькі варвари закрили школу, зруйнували приміщення сільської ради. Багато людей померло через хворобу, не одержуючи ніякої медичної допомоги.

В післявоєнні роки селяни взялися за відбудову свого села. В селі було збудовано сільський клуб, магазин, дитячі ясла, бібліотеку. В 1949 році селяни об'єдналися в артіль ім. Дмитрова, керівником якої обрали випускника нашої школи Чигира Олександра Макаровича. Згодом артіль перейменували іменем Мічуріна. З 1950 року село почало жити своїм життям.

З 2000-го року при Іванівській ЗШ I-II ступенів відкрито музей історії села. Хоч музейних експонатів не так багато, але кожен з них є частиною історії села.

В селі Іванівка є дуже багато кутків, вулиць, околиць села. Їх назви склалися в різні історичні часи.

Назви кутків: ||

1. Цегельня найстаріший куток, розташований на північному сході села. Назва походить від місця розташування цегельного заводу.
2. Ліски - північна околиця села. Колись на цій місцевості були два невеличкі мішані ліси.
3. Хутір – північно-східна околиця села, тут, приблизно за 1 км від села було 4 садиби, до цього часу зберігся лише сад однієї з них.
4. Біля Мазура- східна околиця села. Назва походить від прізвища господаря, чия хата була крайня над шляхом.
5. П'ятихатка - назва кутка на півночі села. З 1960 року і по сьогоднішній день на цій вулиці лише 5 будинків.
6. Лози - назва урочища на півдні села. Місцевість названа через густі зарослі верболозу по обидва боки змілілої тепер річки.
7. «Біля Зайця» — південна околиця села. Назва походить від вуличного прізвиська хазяїв -Зайці.
8. Новосілки - куток на північному заході. Порівняно одна з наймолодших назв у селі.

Вулиці:

1. Церковна - неофіційно носить цю назву з часу побудови церкви у 1878 році. Зараз ця назва укріпилася офіційно.
2. Центральна головна вулиця, що проходить майже через усе село.
3. Шкільна – вулиця на якій водночас розташована школа.
4. Молодіжна - отримала свою назву через те, що на ній розташовані будинки, в яких живе багато молодих сімей.
5. Нова - наймолодша вулиця в селі, яка розбудовується і зараз.